

V celé Lönneberze*, v celém Smålandu**, v celičkém Švédsku a kdo ví, možná na celém světě, by se ne-našlo dítě, které dokázalo vyvést tolik skopičin jako Emil. To byl ten kluk, co kdysi dávno bydlel na statku Kocouří ve farnosti Lönneberga v kraji Smålandu. Že z toho kluka, až vyrostete, bude předseda obecního zastupitelstva, zdálo se k nevíře, ale on se namouduši předsedou stal, a k tomu ještě tím nejlepším chlapem v celé Lönneberze. Představte si, že i ti nejhorší malí darebáci vyrostou a léty se z nich stanou pořádní lidé. Takové pomýšlení přece člověka potěší, ne? Nepřipadá vám to báječné? Vždyť vy jste nějakou tu rošťárnu už určitě také provedli. Že ne? Že bych se ve vás tolik spletla?

Alma Svenssonová z Kocouří, Emilova maminka, zapisovala všechny synkovy skopičiny do modrých sešitků, a ty potom schovávala do zásuvky v komodě. Nakonec byla zásuvka tak napěchovaná, že se ani pořádně vytáhnout nedala. Pokaždé se nějaký sešitek

* Čti: leneberze

** smólandu

vzpříčil a pomuchlal. Dodnes ale modré sešitky leží na svém místě ve staříčké komodě. Všechny kromě tří. Ty se Emil jednou pokusil prodat paní učitelce z nedělní školy, když potřeboval peníze. A protože je koupit nechtěla, nadělal z nich papírové lodičky, pustil je v Kocouří po potoce a potom už je nikdo nikdy neviděl.

Paní učitelka z nedělní školy nechápala, proč by měla od Emila kupovat nějaké sešitky.

„K čemu by mi byly?“ zeptala se překvapeně.

„Mohla byste podle nich děti učit, aby nezlobily tak strašně jako já,“ odpověděl Emil.

Tak to vidíte! Emil sám dobře věděl, jaké je kvítko, a kdyby na to nakrásně chtěl zapomenout, byla tu Lina, děvečka z Kocouří, která mu to hned připomněla.

„Tebe se ani nevyplatí posílat do nedělní školy,“ říkala mu. „Stejně lepší nebudeš a do nebe se tak jako tak nedostaneš... leda kdyby tam nahoře potřebovali spustit hromy a blesky a sami na to nestačili.“

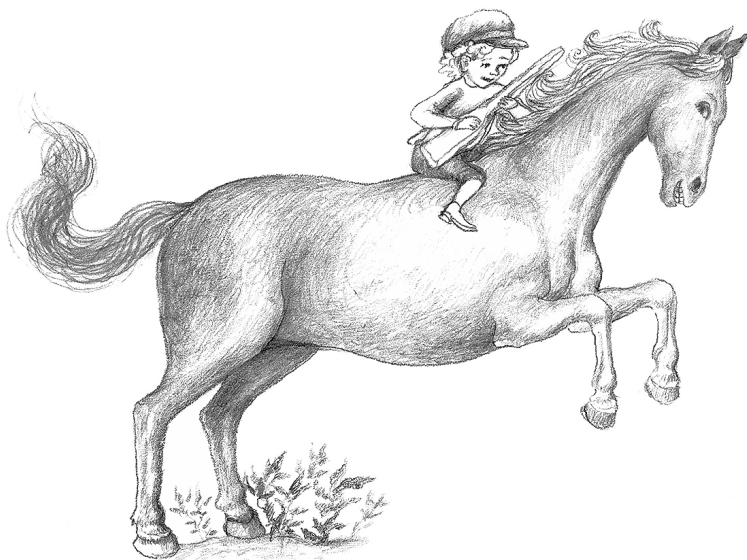
Lina byla přesvědčená, že kde se objeví Emil, tam je o rámus a rachot postaráno.

„Takový děcko jsem jaktěživa neviděla,“ povzdechla si Lina a vzala s sebou ven na louku Emilovu sestřičku, malou Idu, která si trhala lesní jahody, zatímco Lina v ohradě dojila krávy. Ida navlékala jahůdky na stébla a domů pak přinesla plných pět jahůdko-

vých náhrdelníků. Emil z Idy vylákal jen dvě stébla, a to se zachoval kromobyčejně slušně.

Nemyslete si, že se Emilovi chtělo jít s Linou a Idou na louku za dobyt看em. Kdepak, ten se chtěl jaksepatří vyřádit. Popadl proto kšiltovku a pušku a uháněl do ohrady ke koním, vyšvihl se na Lukáše a pustil si to cvalem mezi lískové keře, až drny trávy odletovaly. Hrál si, že „Smålandští dragouni útočí“. To viděl jednou v novinách na obrázku, a věděl tedy, jak dragouni útočí.

Kšiltovka, puška a Lukáš, to bylo to nejdrahocennější, co Emil na světě měl. Lukáš byl jeho kůň, skutečně a doopravdy jen jeho, protože si ho opatřil úplně

sám jedním velmi podařeným kouskem na pouti ve Vimmerby. Čepica, jak jí říkával, byla taková ošklivá modrá kšiltovka, kterou mu kdysi koupil tatínek. Puška byla ze dřeva a dostal ji od Alfréda, čeledína z Kocouří. Ten mu ji vyřezal, protože měl Emila moc rád. Jinak by si Emil býval mohl pušku vyřezat klidně sám. Protože jestli byl někdo šikovný na vyřezávání ze dřeva, tak to byl právě Emil, vždyť se v tom také pilně cvičil. Když totiž Emil provedl nějakou skopičinu, zavřeli ho do truhlárny, a tam si vždycky z dlouhé chvíle vyřezal nějakého legračního panáčka. Tak nakonec vyrobil 369 dřevěných panáčků, a všichni tam stojí dodnes, kromě toho jediného, kterého maminka zakopala za rybíz, protože se nápadně podobal panu proboštovi.

„Takhle se přece probošt zpodobňovat nesmí!“ zrohobila se tenkrát Emilova maminka.

Takže teď víte, jaký asi Emil byl. Vyváděl rošťárny, jak byl rok dlouhý, v létě jako v zimě. Četla jsem všechny ty modré sešitky, a tak vám budu vyprávět o několika dnech Emilova života. Určitě si všimnete, že Emil udělal také spoustu dobrých skutků. Abych byla spravedlivá, musím vyprávět i o tom dobrém, ne pořád jen popisovat všechny ty nehorázné skopičiny. Koneckonců všechny nebyly strašné. Provedl i spoustu malých nevinných skopičinek, a vlastně úplně ztřeštěný byl jen jediný den, totiž třetí listopad... Ne, jen se nepokoušejte mě přemluvit, ať vám vy-

právím o tom, co provedl třetího listopadu, protože to vám nepovím nikdy. Slíbila jsem to Emilově mamince. Raději bychom si mohli vzít den, kdy se Emil choval docela obstojně, ačkoliv tatínek si to nemyslel. Bylo to takhle:

SOBOTA 12. ČERVNA,

kdy Emil udělal několik ztřeštěných, avšak náramně vydařených obchodů na dražbě v Horních Lukách

Jednu červnovou sobotu se v Horních Lukách konala dražba, a rozjeli se tam úplně všichni. Dražby totiž připadaly lidem v Lönneberze a v celém Smålandu jako nejzábavnější věc na světě. Emilův tatínek, Anton Svensson, tam přirozeně musel jet také, Alfréd a Lina si vyprosili, že pojedou s ním, a Emil jakbysmet.

Jestli jste někdy byli na dražbě, tak je vám jasné, oč tam jde. Určitě víte, že když se lidé chtějí zbavit nějakého harampádí, uspořádají dražbu, aby na ni zase přišli jiní a jejich věci koupili. Hornolučtí se však chtěli zbavit všeho, co vlastnili, protože měli v úmyslu se vystěhovat do Ameriky, jak to dělala v té době

spousta lidí. A tam s sebou přirozeně nemohli vléct kuchyňské pohovky, pánve, krávy, prasata a slepice. A proto teď na počátku léta připravili v Horních Lukách aukci – i tak se dražbě říká.

Emilův tatínek si myslel, že by mohl lacino přijít ke krávě a možná také koupit prasnici, případně i pár slepic. Proto jel do Horních Luk a Alfréd s Linou s ním. Někdo mu přece musel pomoci ta nakoupená zvířata odvézt domů, takže se ani dlouho prosit nenechal.

„Ale k čemu nám bude Emil, to nechápu,“ vrtěl hlavou Emilův tatínek.

„Mela se tam strhne tak jako tak,“ přizvukovala Lina, „na to s sebou nepotřebujeme brát Emila.“

Lina dobře věděla, jaké se dokážou spustit hádky a rvačky na dražbách v Lönneberze a v celém Smålandu, a měla jistě svým způsobem pravdu. Ale Emilova maminka se na Linu přísně zadívala a řekla:

„Jestli Emil na aukci chce, tak pojede, o to se ty nestarej. Radši dbej na sebe a své chování a zbytečně se nepředváděj, jak míváš ve zvyku, když se dostaneš mezi lidi.“

Po tomhle pokárání Lina zmlkla.

Emil si nasadil kšiltovku a připravil se na cestu.

„Kupte mi něco,“ žebronila malá Ida a dala hlavičku prosebně na stranu, aby je obměkčila.

Neřekla to nikomu určitému, spíš jen tak do vzduchu, ale tatínek se hned zakabonil.